

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2015 r.,

sprawy **M. K.**

skazanego z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 14 kwietnia 2015 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z

dnia 10 lutego 2015 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2015 r., Sąd Rejonowy w P. uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1048,01 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania. Ponadto wymierzył mu opłatę w kwocie 60 zł.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego M. K. zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 2 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 28 § 1 k.k., poprzez nietrafne zastosowanie środków przewidzianych w prawie karnym i nieuwzględnienie występującego u oskarżonego błędu co do faktu, co jednocześnie spowodowało, że podstawą rozstrzygnięcia w sprawie nie były prawdziwe ustalenia faktyczne;
  - art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego i nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na jego korzyść;
  - art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;
  - art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuzasadnioną odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, co do tego, że czuł obawę i był straszony przez M. W.;
  - art. 170 k.p.k., poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego na rozprawie w dniu 10 lutego 2015 r. o załączenie do akt sprawy nagrania z monitoringu Aresztu Śledczego z dnia zdarzenia oraz o przesłuchanie świadka zdarzenia J. Z.;
  - art. 303 k.p.k., poprzez jego niezastosowanie w zakresie wydania postanowienia o wszczęciu śledztwa przez uprawniony organ;
  - art. 304 k.p.k. w zw. z art. 77 Konstytucji RP, poprzez nieuwzględnienie powszechnego obowiązku zawiadomienia prokuratora lub Policji o każdym popełnionym przestępstwie oraz konstytucyjnie zagwarantowanego prawa do sądu;
  - art. 410 k.p.k., poprzez przyjęcie, że oskarżony M. K. dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo że prawidłowa ocena materiału dowodowego nie dawała podstaw do przyjęcia takiej tezy, bowiem oskarżony działał w ramach obowiązku zawiadomienia o przestępstwie;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, będący wynikiem wyżej wymienionych uchybień procesowych, a polegający na przyjęciu, że:
- oskarżony ma odpowiadać za „brak danych dostatecznych uzasadniających popełnienie zarzucanego czynu”, którego możliwość popełnienia zgłosił;
  - M. W. miał niczym nie grozić oskarżonemu, mimo braku możliwości

sprawdzenia tej okoliczności w sytuacji gdy M. W. wyzywał oskarżonego od „łgarza”, „śmiecia” i wypowiedział w stosunku do niego słowa „żeby lepiej uważał” oraz potwierdził okoliczność wejścia w posiadanie należącej do oskarżonego karty Z-Tele nr [...];

- „żadnym argumentem na poparcie stanowiska oskarżonego nie może być twierdzenie o rzekomym korzystaniu z karty Z-Tele przez pokrzywdzonego”, mimo że z przyczyn technicznych nie może już być mowy o uzyskaniu odpowiedniego billingu połączeń, wobec upływu znacznego czasu i braku sprawdzenia tej okoliczności wcześniej, za co nie może odpowiadać oskarżony;
- oskarżony miał z pełną premedytacją wykreować fikcyjny obraz incydentu z dnia 30 maja 2013 r., mimo potwierdzenia okoliczności wejścia w posiadanie karty Z-Tele przez M. W. i jego konfliktu z oskarżonym na tym tle oraz tego, że nie można wykluczyć możliwości subiektywnego przekonania oskarżonego o doznanej od M. W. krzywdzie, tym bardziej, iż jego agresja ujawniona była także na zewnątrz, poprzez kierowanie do oskarżonego „steków epitetów”, a także słów „widzisz masz teraz lekcje życia i na przyszłość żebyś uważał”.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożył również oskarżony M. K. wskazując, że wniosek o uzyskanie wykazu połączeń telefonicznych z karty, która została mu zabrana przez M. W. składał jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego oraz wskazując na błędne przypisanie wiarygodności zeznaniom M. T. Oskarżony wniósł jednocześnie o dołączenie do akt sprawy nagrań z monitoringu z Zakładu Karnego w P. oraz o przesłuchanie w charakterze świadka W. O. W konkluzji oskarżony wniósł o uniewinnienie od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o zawieszenie wykonania kary.

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r., Sąd Okręgowy w P. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje oskarżonego i jego obrońcy za oczywiście bezzasadne oraz zasądził od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa kwotę

60 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciążył go wydatkami poniesionymi przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca oskarżonego M. K. i zarzucił:

- I. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 28 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię treści tych przepisów i niezasadne przyjęcie, że oskarżony wyczerpał znamiona zarzucanego mu przestępstwa, składając zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa na jego szkodę, podczas gdy zarówno Sąd I instancji, jak i Sąd II instancji nie odniósł się do kwestii umyślności działania oskarżonego, mimo że przestępstwo, za które został skazany może być popełnione tylko z winy umyślnej, co skutkowało utrzymaniem w mocy wyroku, który jest niezgodny z przepisami prawa karnego materialnego. Sąd II instancji nie wskazał także dlaczego nie uznał tego, że oskarżony pozostawał w błędzie, co do faktu z art. 28 § 1 k.k.;
- II. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść wyroku, tj.:
  - art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 303 § 2 k.p.k. i art. 322 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do sprawy o sygnaturze 1 Ds. .../13 Prokuratury Rejonowej w P., przez której pryzmat winna być dokonywana ocena zachowania M. W. i występowania w tej sprawie uzasadnionego - dla organu prowadzącego - podejrzenia popełnienia przestępstwa na skutek zgłoszenia przez oskarżonego zawiadomienia o popełnionym przestępstwie, co skutkowało przyjęciem przez organ prowadzący postępowanie odpowiedniej kwalifikacji prawnej czynu, po czym następnie organ ten umorzył postępowanie, jednak z powodu braku dostatecznych danych uzasadniających podejrzenie jego popełnienia, a nie z powodu, że czynu nie popełniono, co uzasadniało konieczność przyjęcia przez sąd odwoławczy braku umyślności działania oskarżonego, czego jednak sąd odwoławczy nie uczynił, w następstwie

czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, wydanego z rażącym naruszeniem art. 5 § 2 k.p.k., wyroku skazującego oskarżonego M. K.;

- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 304 k.p.k. w zw. z art. 77 Konstytucji RP, polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do kwestii kolizji dóbr chronionych, do których należy prawo do sądu i obowiązek zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa oraz występujące w kolizji z nimi dobro, jakim jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, uwarunkowane prawdziwością dowodu będącego podstawą orzekania sądu, a które wynika z art. 233 k.k., w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego wyroku skazującego oskarżonego;
- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu przez Sąd drugiej instancji wszechstronnej kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, a ponadto rozważenia i ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów zawartych w środku odwoławczym, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niezasadnego, wydanego z rażącym naruszeniem art. 7 k.p.k., wyroku skazującego oskarżonego M. K.;
- art. 440 k.p.k. w zw. z 438 pkt. 1 i 2 k.p.k. polegające na dokonaniu nienależytej kontroli odwoławczej i utrzymaniu w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy oskarżonego jest oczywiście bezzasadna.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych

(por. S. Zabłocki (w:) J. Bratoszewski, L. Gardocki, Z. Gostyński, S. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki - Kodeks postępowania karnego. Komentarz., Warszawa 2004, T. III, s. 111).

Odnosząc te rozważania do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić więc należy, że podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 233 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 28 § 1 k.k. jest całkowicie chybiony, o ile wytyka Sądowi odwoławczemu "rażące naruszenie prawa materialnego", które to miał on powielić w ślad za Sądem orzekającym w I instancji.

Sąd Rejonowy jednoznacznie wykluczył możliwość rozboju na osobie M. K. w dniu 30 maja 2013 r., co przesądzało o sprawstwie oskarżonego zarzucanego mu czynu z art. 233 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 28 § 1 k.k. Sąd szczegółowo przy tym odniósł się do całości materiału dowodowego sprawy, wskazując, które dowody stanowiły podstawę dokonanych przezeń ustaleń, jak też przedstawił okoliczności, które następnie determinowały sposób ich prawnokarnej oceny. Sąd Okręgowy samą tą ocenę, tak jak i poprzedzające ją ustalenia faktyczne, w pełni zaakceptował, wykazując w uzasadnieniu swojego orzeczenia powody tej decyzji. Tymczasem obrońca skazanego ustalenia te próbuje ponownie podważyć. Kwestionując bowiem ustalenia Sądu I instancji odnośnie sprawstwa skazanego M. K., w istocie podnosi zarzut ich błędności. Taką zaś praktykę, w rzeczywistości stanowiącą obejście określonych w art. 523 k.p.k. ustawowych ograniczeń podstaw kasacji, należy ocenić jako niedopuszczalną.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także drugi zarzut kasacji obrońcy skazanego M. K. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Okręgowy szczegółowo ocenił i przeanalizował zarzuty oraz argumenty powołane zarówno w apelacji oskarżonego M. K., jak i w apelacji jego obrońcy, o czym świadczy treść sporządzonego przez ten Sąd uzasadnienia. Wszystkie podniesione zarzuty, w tym dotyczący naruszenia art. 303 k.p.k., art. 304 k.p.k. w zw. z art. 77 Konstytucji RP, jak też zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zostały przy tym szczegółowo uargumentowane w zgodzie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. W konsekwencji nie sposób mówić także o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. skoro Sąd ten ustosunkował się do wszystkich zarzutów wskazanych w

rozpatrywanych przezeń apelacjach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698).

Odnosnie podniesionej przez skarżącego rażącej obrazy art. 440 k.p.k. jedynie dla przypomnienia wskazać należy, że stan rażącej niesprawiedliwości zaskarżonego orzeczenia może wywoływać uchybienie mieszczące się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile jego waga i charakter jest taki, że czyni to orzeczenie niesprawiedliwym i to w stopniu rażącym (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 grudnia 1994 r., III KRN 120/94, OSNKW 1-2/1995, poz. 8). O rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, wynikającej z utrzymania w mocy orzeczenia Sądu I instancji, można zatem mówić wówczas, gdy Sąd odwoławczy pominął lub nie zauważył niewątpliwych i bezspornych uchybień popełnionych przez Sąd I instancji, które w sposób znaczący mogą stanowić o naruszeniu przez orzeczenie sądu zasady prawdy materialnej i sprawiedliwej represji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2009, IV KK 306/08, OSNwSK 2009/1/453). Podkreślić przy tym należy, że nieskorzystanie przez Sąd II instancji z urzędu z możliwości jaką przewiduje przepis art. 440 k.p.k. jest niczym innym, jak tylko wyrazem przekonania tego sądu o sprawiedliwości zapadłego w pierwszej instancji wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2010, II KK 156/10, Biul.PK 2011/2/24). W analizowanej sprawie nie sposób zatem mówić o naruszeniu przez Sąd Okręgowy wskazanego przepisu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc